

Lentekind

meulenhoff.nl

Harmen van Liemt

Lentekind

ROMAN

MEULENBREE

ISBN 978-90-290-8917-3

ISBN 978-94-023-2122-7 (e-book)

ISBN 978-90-528-6743-4 (audio)

NUR 301

Omslagontwerp: Moker Ontwerp

Auteursfoto: © Frank Ruiter

Vormgeving binnenwerk: Steven Boland

© 2024 Harmen van Liemt en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Floor

Het kinderlijk geluk

Ik ben een kind
Door iedereen bemind
En voor het geluk geboren

– naar Hiëronymus van Alphen

PROLOOG

Het was een paar minuten na middernacht toen Lydia wakker werd van scherpe steken in haar onderbuik en bekken. Ze sjarde Simon aan zijn schouder die in een ruk rechtop kwam zitten en het licht aandeed. Hij was nog half in slaap.

‘Het gaat beginnen,’ zei Lydia, haar gezicht in een grimas en haar handen tegen de achterkant van de grote ballon die haar buik geworden was. Het dekbed had ze opzijgeduwd.

Toen Simon de slaapkamerdeur opendeed om beneden te gaan bellen, schoot Polletje naar binnen. Ze sprong met een sierlijke beweging op bed. Het leek alsof de teckel, die normaal gesproken nooit boven kwam, al enige tijd op de gang had staan wachten. De hond voelde aan dat er iets belangrijks ging gebeuren. Was Lydia bij de eerste twee bevallingen nog verbaasd geweest over zijn verschijning op de eerste verdieping, dit keer verwelkomde ze Polletje als een trouwe mascotte, als geluksbrenger, een teken dat het allemaal goed zou komen. Het was tien dagen voor de uitgerekende datum, maar dit kind kon niet langer wachten. De weeën kwamen al snel om de vijf minuten.

Binnen een uur stond de verloskundige naast het bed dat Simon een week eerder op klossen had gezet. Lydia vertrouwde Jenny, de vrouw in kwestie, met haar leven. Ook bij de geboorte van haar oudste kinderen had ze haar bijgestaan. Met haar rosige haar en indrukwekkende postuur was ze alles wat je bij een verloskundige voorstelde. Haar handen functioneerden sterk en zelfverzekerd, ze leek precies te weten wat nodig was, Lydia hoefde zich alleen maar aan haar over te geven. Thuis, niet in een ziekenhuis, waar slangen en piepende apparaten haar zenuwachtig en gespannen zouden maken.

Jenny ging direct op het bed zitten om de ontsluiting te voelen. Vier centimeter, alles verliep volgens plan.

‘Keurig,’ zei Jenny, nadat ze haar plastic handschoentje had neergelegd op het metalen dienblad dat ze vanuit de praktijk had meegenomen. ‘Hebben jullie een voorkeur voor wat het gaat worden?’

Lydia schudde haar hoofd terwijl ze diep in- en uitademde.

‘Nee, alles is goed,’ zei Simon. Op de rand van het bed hield hij Lydia’s hand vast.

‘Jullie derde alweer.’

‘En de laatste!’ kreunde Lydia na een nieuwe wee, die veel intenser was dan de vorige. Ze liet zich niet gek maken en focuste op een van de zonnebloemen op het dekbedovertrek bij haar voeten. Nog een paar uur, hooguit.

‘Heel goed!’ zei Jenny, terwijl ze een koud washandje over Lydia’s voorhoofd haalde. Lydia vond een ritme in het opvangen en sturen van de weeën, ze beeldde zich in dat ze een dirigent was die perfect begreep met welke intensiteit en in welk tempo ze haar musici naar het hoogtepunt van *De Vier Jaargetijden* moest voeren. Haar lichaam was het voltallige orkest, de baby de eerste violist die op het punt stond de solo van zijn leven te spelen. Ze had inmiddels nauwelijks nog besef van wat er om haar heen gebeurde, hoeveel tijd er was verstreken en hoe vaak Jenny naar de hartslag van de baby had geluisterd.

‘Lydia...’ De verandering in toon trok Lydia abrupt uit haar hyperfocus, het orkest viel stil.

‘Is er iets?’ vroeg Lydia, die voor het eerst in tien minuten sprak.

‘Wat is er?’ reageerde Simon alert, hij schoot rechtop.

‘De hartslag is mij wat te traag,’ zei Jenny, ‘maar dat gebeurt wel vaker.’

‘En nu?’ vroeg Lydia, haar blik schoot heen en weer tussen Jenny en Simon.

‘Door de kracht van de weeën wordt er veel druk uitgeoefend.

Dat kan heftig zijn voor de baby. Meestal herstelt dit gewoon weer.' Jenny bewoog haar handen voorzichtig naar Lydia's heup en vroeg haar op haar zij te gaan liggen.

'Ik wil dat je de komende weeën rustig door blijft ademen, lukt dat? Zo krijgt de baby tijd om bij te komen.'

Lydia knikte en concentreerde zich met al haar kracht om niet te persen. Het ging in tegen het ritme dat ze net onder de knie had gekregen. Maar geen paniek, het enige wat ze hoefde te doen was een paar noten aanpassen. Een maestro corrigeert als dat nodig is.

'De baby zit te hoog in het baringskanaal om een knip te zetten...' begon Jenny een kwartier later. De hartslag was nog steeds onder de maat.

'Dus wat nu?' vroeg Simon er dwars doorheen, licht in paniek.

'Laat haar uitpraten!' schreeuwde Lydia, een venijnige wee benam haar de adem.

'Niet persen, Lydia,' zei Jenny.

Toen Lydia voor haar gevoel een eeuwigheid later in een ambulance lag, bad ze dat alles goed zou komen, al was ze niet gelovig en wist ze niet tot wie ze bad. Over een paar uur zou er een gezonde baby in haar armen liggen. Ze stelde zich de opgewonden stemmen van Ben en Lara voor als ze voor het eerst hun broertje of zusje zouden zien, en de onvoorwaardelijke liefde die ze in elke vezel van haar lichaam zou voelen, een vorm van liefde waar niemand die geen moeder is zich een voorstelling van kan maken.

'Via een klein sneetje in het hoofdje van de baby ga ik wat bloed afnemen om de bloedwaarden te meten, vind je dat oké?' vroeg de gynaecoloog zonder Lydia aan te kijken, het kleine mesje nog maar een paar centimeter van haar kruis verwijderd. Er was geen tijd om zich hieraan te ergeren. In plaats daarvan knikte ze ten teken van instemming. Toen de gynaeco-

loog met een vol buisje wegliep, keken Lydia en Simon elkaar recht aan.

‘Het gaat goed komen, toch?’ vroeg Lydia, terwijl ze haar tranen inslikte.

‘Zeker, lieverd.’ Simon draaide snel zijn hoofd weg.

Nog geen vijf minuten later was de gynaecoloog terug. Deze keer richtte hij zich rechtstreeks tot Lydia.

‘Het ziet er niet goed uit. De baby moet zo snel mogelijk gehaald worden.’

Lydia wist wat dat betekende.

‘Met een keizersnede.’

Een lege, donkere ruimte, om haar heen niets of niemand. Ze keek naar beneden, naar haar dikke buik. Met haar handen duwde ze tegen de buitenkant in een poging de druk die vanbinnen steeds groter werd te verminderen. Het hielp niet. De buik leek van iemand anders. Het vel werd langzaam blauw en binnenin begon iets wild tegen de wand te stampen. Het wilde eruit. Ze riep dat het via een andere weg naar buiten moest, maar het luisterde niet. Toen de druk op haar buik ondraaglijk werd, verscheen uiterst rechts in haar blikveld een wit stokje. Ze greep ernaar en klemde het stevig in haar hand.

‘Ik ben de maestro,’ prevelde ze. Intuïtief begon ze met het stokje te zwaaien, van rechts naar links en van boven naar beneden, als een tovenaardie weet waar hij met zijn toverstaf toe in staat is. De bewegingen gingen als vanzelf. Het gestamp vanbinnen nam geleidelijk af en de blauwe kleur van de buik vervaagde, maar net toen alles voorbij leek verscheen er een groen blaadje in haar navel, en toen nog een, en nog een. Terwijl ze bleef dirigeren, groeide er een bloem uit, een zonnebloem. Ze liet het stokje los en raakte met haar vingers de zonnebloem aan. De donkere kamer vulde zich met een steeds feller wordend licht.

Toen Lydia wakker werd, hoorde ze het geluid van stemmen en apparaten. Een onscherpe gestalte kwam dichterbij.

‘Ben je daar weer?’ klonk het. Het was Simon. ‘Lieverd, het is je gelukt.’

Lydia hoorde de ontroering in Simons stem.

‘Ben en Lara hebben een broertje gekregen.’

DEEL I

LENTE

I

Rond het houten huis lag gravel. Woody vond het prettig om met blote voeten over de oranjebruine steentjes te lopen, de scherpe puntjes drukten licht tegen zijn voetzolen. Over dat prikkelende bed liep hij langs de buitenwanden van het huis. Soms stond hij stil en legde zijn rechteroor tegen de muren om te wachten op de stem die vanachter het hout tegen hem zou praten. Hij had dat in *Harry Potter en de Geheime Kamer* gezien, Harry hoorde stemmen door de muren van Zweinstein. Woody was er niet bang voor. Soms, als het stil bleef, begon hij in slangentaal tegen de muur te praten, in de hoop dat dat de stem tot leven zou wekken. Ook dat had hij in Harry Potter gezien. Hij mocht eigenlijk nog niet naar die films kijken, maar deed het stiekem, als Lara en Ben, terug uit school, de videorecorder aanzetten. Dan kroop hij achter de bank en keek mee.

Woody's hoogtepunt van de dag was wanneer zijn vader thuiskwam van zijn werk. Dan draaiden ze boven vaak de cd van *Ja zuster, nee zuster* op de grote stereo. Soepel tilde zijn vader zijn compacte lijfje de lucht in, en zo dansten ze samen de avond tegemoet.

'Twips, twips, twips, eerst de handen op de heupen...'

Woody was dol op hem. Hij was grote beer en Woody kleine beer, geïnspireerd op het prentenboek dat zijn vader hem voorlas.

'Welterusten, piepklein beertje,' zei hij altijd wanneer hij ook langs zijn slaapkamer ging om de kinderen in te stoppen.

'Welterusten, grote beer,' zei Woody dan.

Op een avond vroeg Woody of de slaapkamerdeur open mocht blijven met het ganglicht aan.

'Waarom?' vroeg zijn vader.

'Er komt straks iemand.'

‘Je hoeft niet bang te zijn, kleine beer. Monsters bestaan niet. En zeker niet in Wilp.’

Maar er was ook geen monster, het was gewoon een van de stemmen uit de muren die Woody verteld had dat hij ’s avonds langs wilde komen. De deur moest openblijven zodat Woody hem kon helpen.

II

Na een broeierige zomer was het weer omgeslagen. Het waaide hard. Vandaag mocht Woody eindelijk, net als Ben en Lara, naar de basisschool. Hij had het strenge gebouw tot nu toe alleen van de buitenkant gezien, wanneer hij meeding om ze op te halen. Die eerste schooldag had hij per se een tuinbroek aan gewild die veel te groot voor hem was. De broek was ooit van Ben geweest, als jongste kreeg Woody amper nieuwe kleren. Om te voorkomen dat hij overstuur aan zijn eerste schooldag zou beginnen, was zijn moeder tot een compromis gekomen. Ze had de broeks-
pijpen afgeknipt met de keukenschaar, wat er eigenlijk best hip uitzag.

Bij aankomst op het schoolplein stormde Ben meteen naar zijn vriendjes, hij had ze de hele zomer niet gezien. Vanuit de verte zag Woody hoe hij zijn nieuwe voetbal tevoorschijn haalde, wat aan de andere jongens een enthousiast gejoel ontlokte.

‘Ik breng hem wel de klas in, mam,’ zei Lara, die Woody bij zijn hand pakte. Woody keek op naar zijn moeder. Ze zakte door haar hurken om op zijn hoogte te komen. Toen maakte ze haar duim nat in haar mond.

‘Neeeee!’ riep hij, terwijl hij zijn gezicht wegdraaide.

‘Kom, schat, je zit onder de chocola.’ Met haar ene hand pakte ze zijn kin beet en met de duim van haar andere veegde ze restjes hagelslag weg.

‘Kus!’ zei ze toen ze klaar was, en ze gaf Woody en Lara een kus op hun mond. ‘Veel plezier!’

Woody keek nog een keer achterom, terwijl hij hand in hand met Lara naar de ingang liep. Hun moeder zwaaide hen na. Hij zag haar in een oog wrijven.

‘Waarom is mama verdrietig?’

‘Omdat je geen baby meer bent,’ zei Lara.

In de gang voor het klaslokaal stond een kleine ijskast. Voor- dat Woody kon bedenken waarom die er was, ritste Lara zijn tas al open en legde zijn rode draaibeker en lunchtrommel op een van de plankjes. Een vader die achter hen stond, legde er twee pakjes Taksi, een bakje met aardbeien en een Choco Prince naast. Woody keek ernaar met gretige ogen en begon te water- tanden.

‘Lieve kinderen, ik ben juf Anna!’

Woody zat met de andere kleuters in een kring. De zitting van het houten stoeltje schuurde tegen de naden van zijn tuinbroek. Hij schoof met zijn hand naar binnen om te krabben.

‘Niet met je hand in je broek!’ Woody schrok van de schelle stem en schoot rechtop. Alle ogen waren direct op hem gericht. Hij kreeg een raar gevoel in zijn buik. Juf Anna was nu al stom.

‘En hoe heet jij?’ vroeg ze, nu op een lievere toon. ‘Dan gaan we vanaf jou het rondje langs.’

‘Woody,’ zei Woody zacht, zijn blik nog steeds op de grond gericht.

‘Hoe?’ vroeg juf Anna. ‘Zou je iets harder kunnen praten zodat de anderen je ook kunnen horen?’

Hij keek de juf aan. Ze deed hem denken aan Tante Pastellia uit Pippi Langkous. Woody hield van alles wat met Pippi Langkous te maken had, de boeken, de films. Maar er was één iemand die hij vreselijk vond in de verhalen en dat was Tante Pastellia. Hij háátte Tante Pastellia. Juf Anna had net als zij een grote bril met gouden montuur, een spits gezicht en blonde krullen. Het enige wat nog ontbrak om haar dubbelganger te zijn, was een grote roze hoed met veren.

‘Woody!’ zei hij, deze keer veel harder.

‘Wat een gekke naam!’ piepte een meisje met bruine vlechtjes dat een paar stoelen rechts van hem zat.

‘Dat is niet lief, Esmée!’ zei juf Anna tegen het meisje dat

waarschijnlijk al in groep twee zat. Daarna richtte ze zich weer tot Woody, die zich steeds kleiner begon te voelen.

‘Die naam hoor je niet vaak, hoe kom je daaraan?’

‘Van papa en mama.’

Juf Anna begon te lachen.

‘Wijsneus! Weet je ook hoe ze op die naam zijn gekomen?’

‘Woody Illin,’ antwoordde Woody.

‘En wie is dat, Woody Illin?’

‘Hij maakt videobanden.’

Juf Anna moest even schakelen. ‘O, je bedoelt Woody Allen?’ zei ze ten slotte, alsof ze zojuist een belangrijk stukje uit een hele moeilijke puzzel had gevonden.

Dat zei ik toch, dacht Woody. Hij knikte.

‘De beroemde Amerikaanse filmregisseur!’

Woody wilde dat er nu iemand anders aan de beurt was.

‘Cool!’ zei het jongetje met stekels dat tegenover hem in de kring zat.

‘En Woody, heb je nog iets leuks gedaan deze zomervakantie? Misschien een spannend avontuur beleefd dat je met ons wil delen?’ vroeg juf Anna.

Woody dacht na. Hij was twee weken bij Norma in Amsterdam geweest toen zijn ouders in Italië waren. Voor de rest was hij thuis in Wilp gebleven. Op het moment dat hij besloot te vertellen dat hij met Norma, een hele goede vriendin van zijn ouders, naar Madame Tussauds was geweest en daar de koningin had gezien, schoot hem een veel vetter moment te binnen. Hij was het bijna vergeten.

‘Ik heb een vos gevangen in onze tuin!’

Juf Anna knipperde een paar keer met haar ogen. ‘O ja?’

‘Ja, met een zelfgemaakte val!’

De andere kinderen leken erg onder de indruk. Woody begon in geuren en kleuren te vertellen. De vos had hij helemaal in zijn eentje in een kuil gevonden. Eerst had hij gedacht dat het gewoon een lege kuil was, maar toen hij beter keek, zag hij dus dat

er een vos in zat. Die had gevaarlijk naar hem uitgehaald, hij had maar op het nippertje kunnen ontsnappen. Daarna was hij naar de schuur gegaan om een val te maken om de vos mee te vangen.

‘En hoe zag die val eruit?’ Juf Anna klonk kritisch.

Woody moest er even over nadenken. ‘Met een stok, een touwtje en een slak.’

‘Een slak?’

‘Om de vos te lokken!’

‘En toen je de vos eenmaal gevangen had, wat heb je er toen mee gedaan?’

‘Nu staat hij in de woonkamer.’

De kinderen keken Woody met grote ogen aan, er ontstond direct geroezemoes. Juf Anna klapte twee keer in haar handen. Hier had ze geen zin in.

‘Wat een spannende ervaring, Woody. En jij, wie ben jij?’ vroeg ze aan het meisje dat naast hem zat. Het nare gevoel in Woody’s buik ebde weg. Hij luisterde geïnteresseerd naar de kinderen die volgden.

In de lunchpauze kwam een meisje met een donkere paardenstaart naast Woody zitten. In haar scheiding zat een roze speldje met glitters. Hij vond het een prachtig ding. Het meisje slurpte met een rietje uit een pakje Taxi, in haar andere hand de Choco Prince die Woody eerder in de ijskast had zien liggen. Hij kon zijn ogen er niet van afhouden. Zelf had hij alleen kraanwater en een boterham met smeerkaas meegekregen.

‘Wil je een hapje?’ Het meisje brak de koek in tweeën.

Woody knikte, nam de helft aan en stopte hem in één keer in zijn mond. De zoete smaak van chocola in combinatie met de kruimelige substantie van de koek maakte hem op slag zielsgelukkig.

‘Ik ben dus Jip!’ zei ze enthousiast.

‘Weet ik,’ zei Woody. ‘Mooi!’ Hij wees naar het speldje. Jip haalde het uit haar haren en gaf het aan hem.

‘Mag je hebben.’

Woody keek haar vragend aan, hij kon het niet geloven.

‘Ik vind ze stom, maar ik moet ze van mama dragen,’ zei Jip.

Een gevoel van vreugde vulde zijn borstkas. ‘Heel erg dank je wel.’

‘Ik vind Woody trouwens een hele mooie naam, heel erg mooi.’

Toen stond Jip op en liep naar de deur van het klaslokaal.

‘Wat ga je doen?’ vroeg hij.

‘Plassen,’ zei Jip en ze pakte de kralenketting die naast de deur hing, een sliert plastic bollen die alle kleur verloren waren. Woody snapte niet waarom de leerlingen die van juf Anna om moesten doen als ze naar de wc wilden. Hij keek Jip na en besloot toen dat ze zijn beste vriendin was.

III

‘Woody, lieverd, kom eens hier.’ Zijn moeder zat aan de grote houten keukentafel toetsen na te kijken. Elke dag nadat ze Woody, Lara en Ben naar school had gebracht reed ze in haar oude Saab naar Deventer, waar ze Engels gaf aan leerlingen van de bovenbouw van het Salland College. Als Woody nadacht over de middelbare school, voelde dat als een wereld mijlenver weg, hij kon zich er geen voorstelling van maken.

Woody, die op de bank naar *Zappelin* zat te kijken, liep naar de tafel en klom op de Tripp Trapp waar hij nauwelijks nog op paste. Hij was veel groter dan zijn leeftijdsgenoten, zelfs de schooldokter had gezegd dat hij een bovengemiddelde lengte had. Jip maakte vaak grappen over hun lengteverschil. Gisteren nog, toen Jip een van haar Flippo’s in de lucht had gegooid en Woody alleen maar zijn arm uit had hoeven steken om hem te vangen. Jip had geschreeuwd dat hij een reus was, waarop Woody haar een kabouter had genoemd. De twee waren dubbelgeklapt van het lachen.

Woody keek naar het stapeltje papieren dat voor zijn moeder op tafel lag. Hij wilde dat hij kon begrijpen wat de blokjes tekst op het papier betekenden, net als het commentaar dat zijn moeder met een rode pen in de kantlijn had gekrabbeld. Ze aaide hem over zijn blonde haren, die ze iedere maand knipte met de kappersschaar die ze ooit van oma Map had gekregen. Ben en Lara wilden inmiddels niet meer door haar geknipt worden, maar Woody had er nog geen erg in dat zijn haar vreemde pieken had.

‘Heb je het fijn op school?’

Woody knikte. ‘Maar Tante Pastellia is een heks.’

Zijn moeder moest lachen. ‘Waarom vind je dat?’